

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/39/2024
Identifikačné číslo spisu:	7120207086
Dátum vydania rozhodnutia:	25.09.2025
Meno a priezvisko:	Mgr. Dušan Čimo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:7120207086.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu C. W., narodeného XX. L. XXXX, L. C. XX, zastúpeného K U B | A K s. r. o., Košice, Werferova 1, IČO: 55 642 250, proti žalovanému Košickému samosprávnemu kraju, Košice, Nám. Maratónu Mieru 68, IČO: 35 541 016, o zaplatenie 5 793,28 eura s príslušenstvom, vedenom na Mestskom súde Košice (predtým Okresnom súde Košice I) pod sp. zn. 22C/17/2020, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 19. októbra 2023 sp. zn. 5Co/221/2022, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice I (ďalej aj „súd prvej inštancie“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal náhrady za obmedzenie svojho vlastníckeho práva vecným bremenom podľa zákona č. 66/2009 Z. z. o niektorých opatreniach pri majetkovoprávnom usporiadaní pozemkov pod stavbami, ktoré prešli z vlastníctva štátu na obce a vyššie územné celky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 66/2009 Z. z.“) vo výške 5 793,28 eura a žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania.

2. Súd prvej inštancie vychádzal z nesporných skutkových tvrdení strán sporu, že žalobca je vlastníkom nehnuteľnosti v katastrálnom území Y, na ktorej je postavená cesta III. triedy vo vlastníctve a správe žalovaného a vec posúdil podľa ustanovení § 489 a § 101 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“) a § 1 ods. 1, § 4 ods. 1 a 2, § 2 ods. 1 a 2 a § 3 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. Za podstatné pri posudzovaní nároku na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva zriadením vecného bremena na základe zákona po vznesení námietky premlčania žalovaným považoval to, či nárok má charakter jednorazovej alebo opakujúcej sa náhrady. Dospel k záveru, že rozsah zriadeného vecného bremena podľa ustanovenia § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. sa dal určiť už pri jeho vzniku, ide o zákonné vecné bremeno odôvodnené verejným záujmom, čím sa výrazne približuje k obmedzeniu vlastníckeho práva podľa zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a

nebytových priestorov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 182/1993 Z. z.“), za ktoré je náhrada tiež jednorazová. Vzhľadom na to, že rozhodovacia prax dovolacieho súdu sa ustálila na tom, že náhrada za obmedzenie vlastníckeho práva zriadením vecného bremena podľa ustanovenia § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. má charakter jednorazovej odplaty, nakoľko vecné bremeno v prospech žalovaného na pozemku, ktorý je momentálne vo vlastníctve žalobcu, vzniklo zo zákona k 1. júlu 2009 a ak si vlastník pozemku v zmysle ustanovenia § 101 OZ o premlčaní neuplatnil nárok na odplatu do troch rokov od jeho vzniku, t. j. do 1. júla 2012, jeho právo sa premlčalo, dospel k záveru, že nárok žalobcu na odplatu za zriadenie vecného bremena bol premlčaný a žalobu zamietol. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil právne ustanoveniami § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) a vecne úspechom žalovaného, ktorému žiadne trovy konania nevznikli.

3. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“ a spolu so súdom prvej inštancie „nižšie súdy“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 19. októbra 2023 sp. zn. 5Co/221/2022 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a stranám sporu nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. V celom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie, že nárok na odplatu za vecné bremeno zriadené zákonom č. 66/2009 Z. z., bol premlčaný uplynutím trojročnej lehoty, ktorej začiatok bol stanovený na 1. júla 2009. Odvolací súd konštatoval, že rozhodnutie je v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“). Uviedol, že podľa záverov uvádzaných v rozhodnutiach najvyššieho súdu z 26. augusta 2019 sp. zn. 2Cdo/194/2018 a z 30. novembra 2020 sp. zn. 8Cdo/17/2019, ktoré vychádzajú z rozhodnutí najvyššieho súdu zo 14. apríla 2016 sp. zn. 3Cdo/49/2014 (R 73/2016) a z 24. marca 2016 sp. zn. 7Cdo/26/2014, týkajúcich sa priznávania náhrady za zriadenie vecného bremena podľa ustanovenia § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z. z., sa má postupovať aj pri rozhodovaní o náhrade za vecné bremeno podľa zákona č. 66/2009 Z. z. Poukázal ďalej na uznesenie najvyššieho súdu z 26. januára 2022 sp. zn. 1Cdo/99/2019, podľa ktorého finančná náhrada za zriadenie vecného bremena podľa zákona č. 66/2009 Z. z. je majetkovým právom osoby, predmetné vecné bremeno vzniklo in rem, a preto sa vzťahuje na každého vlastníka zaťaženého pozemku bez ohľadu na zmeny vlastníctva a finančná náhrada nemá charakter opakujúceho sa plnenia. V tomto rozhodnutí najvyšší súd poukázal aj na svoje uznesenie z 21. apríla 2022 sp. zn. 7Cdo/292/20201, podľa ktorého náhrada za zriadenie tohto vecného bremena je jednorazovou odplatou, vecné bremeno v prospech žalovaného na pozemku, ktorý je vo vlastníctve žalobcu, vzniklo zo zákona k 1. júlu 2009, a ak si vlastník pozemku neuplatnil nárok na odplatu do 3 rokov od jeho vzniku, t. j. do 1. júla 2012, jeho právo sa premlčalo. Odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie rozhodol v prejednávanej veci v súlade s čl. 2 (základných princípov) CSP, zakotvujúcim princíp právnej istoty.

4. Odvolací súd mal za to, že súd prvej inštancie rozhodol správne, ak prihliadol na námietku premlčania vznesenú žalovaným, ktorú nepovažoval za rozpornú s dobrými mravmi, i keď to v odôvodnení rozsudku výslovne neuviedol. Zo spisu vyplýva, že žalobca v odvolaní neuviedol žiadnu výnimočnú skutočnosť, pre ktorú by žalovaným vznesená námietka premlčania mala byť v rozpore s dobrými mravmi. Takouto skutočnosťou nie je to, že žalovaný nesplnil zákonnú povinnosť zapísať vecné bremeno do katastra nehnuteľností, v dôsledku čoho žalobca nemal ako zistiť, že zákonom č. 66/2009 Z. z. bolo zriadené vecné bremeno aj na jeho pozemkoch, ktoré sú pod stavbami. Vo veci nebolo sporným, že žalobca nebol prvým vlastníkom predmetného pozemku, keď podľa listu vlastníctva pozemok nadobudol darom v roku 2015, teda v dobe, keď nárok na náhradu za vecné bremeno už bol premlčaný. Okolnosť, že žalovaný neinicioval vykonanie pozemkových úprav má význam pri zisťovaní dĺžky trvania obmedzujúceho zásahu, keďže ide o okolnosť, z ktorej (popri iných kritériách) má súd vychádzať pri uvažovaní o výške primeranej náhrady za vecné bremeno. Odvolací súd považoval za irelevantné, že zákonodarca zrejme nepredpokladal trvanie obmedzujúceho zásahu (do konečného vysporiadania vlastníckeho vzťahu k pozemku) po taký dlhý čas, ako k nemu v skutočnosti dochádza (5Cdo/175/2019, bod 35).

5. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z ustanovení § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Navrhol napádaný rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a žalovanému uložiť povinnosť

nahradiť mu trovy dovolacieho konania.

6. Žalobca ako dôvod prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP uviedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne a nepresvedčivo odôvodnené, lebo aj keď odkazuje na rozhodnutia najvyššieho súdu ako ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít, nedajú sa z nich zistiť závery k rozdielnosti právnej úpravy predpokladov vzniku vecného bremena, mechanizmu vzniku obmedzenia, dĺžke obmedzenia vlastníckeho práva, skrytému vyvlastňovaniu, výške náhrady, rozdielnosti adresátov zákonnej úpravy (verejnoprávne subjekty v prípade zákona č. 66/2009 Z. z.), a najmä sledovaný cieľ úprav. Teda odvolací súd podľa neho konal formálne, keď jeho odôvodnenie síce nasleduje predošlé rozhodnutia, ktoré sú vydávané za ustálenú rozhodovaciu prax, avšak materiálne, v napádanom rozhodnutí a ani v rozhodnutiach, ktoré sú považované za ustálenú rozhodovaciu prax súdov, nie sú odpovede na podstatné otázky, respektíve nie je riadne vyargumentovaný názor, prečo by sa malo v prípade náhrady za nútené obmedzenie vlastníckeho práva podľa zákona č. 66/2009 Z. z. jednať o náhradu jednorazovú. V uvádzanej ustálenej rozhodovacej praxi sa totiž sudy odmietli zaoberať špecifikami jednotlivých ustanovení dotknutých zákonov a iba odkazujú na rozhodnutia, v ktorých je odôvodnenie vo vzťahu k zákonu č. 182/1993 Z. z., neodpovedajú však na jeho argumentáciu týkajúcu sa zákona č. 66/2009 Z. z. a nezohľadňujú rozdielnosť úprav vecných bremien a ani iné špecifiká, napríklad rozdielnosť vzniku a trvania zriadeného vecného bremena, lebo zákon č. 66/2009 Z. z. celkom jednoznačne stanovuje časovo obmedzené trvanie obmedzenia vlastníckeho práva.

7. K dovolaciemu dôvodu podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP, t. j. že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, žalobca uviedol, že aj keď je mu známa rozhodovacia prax najvyššieho súdu, má za to, že právna otázka, či náhrada za obmedzenie vlastníckeho práva zákonom č. 66/2009 Z. z. je jednorazová alebo opakujúca sa dávka, ešte nebola judikatúrou definitívne doriešená, a to jednak preto, že rozsudok najvyššieho súdu zo 14. apríla 2016 sp. zn. 3Cdo/49/2014 publikovaný v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 73/2016 [s právnou vetou, že právo na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov vzniklo ex lege jednorazovo tomu, kto bol vlastníkom zaťaženého pozemku ku dňu účinnosti tohto zákona (1. septembra 1993)], riešil vec po právnej stránke podstatne odlišnú, a tiež preto, že sú na tú istú otázku odlišné právne názory, prezentované napríklad v uznesení najvyššieho súdu z 25. apríla 2015 sp. zn. 4 MCdo 2/2014. Žalobca je presvedčený, že ak odvolací súd dospel k záveru, že právo na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z. z. vzniká jednorazovo tomu, kto bol vlastníkom zaťaženého pozemku ku dňu účinnosti zákona a nemôže to byť inak ani pri vzniku vecného bremena podľa ustanovenia § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z., tak bolo potrebné sa vysporiadať aj s tým, že vecné bremeno podľa zákona č. 182/1993 Z. z. vzniká na dobu neurčitú a vecné bremeno podľa zákona č. 66/2009 Z. z. vzniká na presne určenú dobu.

8. Žalovaný dovolací návrh nepodal.

9. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalobcu treba odmietnuť.

10. Právo na prístup k dovolaciemu súdu nie je absolútne. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok a tejto jeho mimoriadnej povahe zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti, prísne regulovanej Civilným sporovým poriadkom. Z ustanovenia § 419 CSP vyplýva, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, len ak to zákon pripúšťa, pričom prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním.

11. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

13. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku tejto viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

14. V danej veci dovolateľ vyvodzoval prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, pretože odvolací súd sa dostatočne presvedčivo nevysporiadal s jeho námietkami proti odôvodneniu súdu prvej inštancie, a to, že sú rozdielne predpoklady vzniku vecného bremena a dĺžky obmedzenia vlastníka vecným bremenom zriadenými podľa zákona č. 182/1993 Z. z. a zákona č. 66/2009 Z. z., a proti záveru, že náhrada za vecné bremeno zriadené zákonom č. 66/2009 Z. z. je jednorazová.

15. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu stanovenú v § 420 písm. f) CSP, sú zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Porušením práva na spravodlivý proces v zmysle uvedeného ustanovenia je nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

16. Princípu práva na spravodlivý proces zodpovedá právo účastníka na určitú kvalitu súdneho rozhodnutia a povinnosť súdu rozhodnutie riadne odôvodniť. Súd sa teda musí zaoberať účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia (I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, III. ÚS 47/2019, IV. ÚS 372/2020, 2Cdo/190/2019, 3Cdo/168/2018, 4Cdo/3/2019, 5Cdo/57/2019, 6Cdo/33/2020, 7Cdo/308/2019 a 8Cdo/152/2018).

17. Dovolací súd vo veci zistil, že v odôvodnení napádaného rozsudku odvolacieho súdu (ktoré nemožno posudzovať oddelene od rozsudku súdu prvej inštancie, lebo prvoinštančné a odvolacie

konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08 a IV. ÚS 372/08) boli dostatočne vysvetlené podstatné dôvody, ktoré súd viedli k rozhodnutiu, uvedené ustanovenia právnych predpisov, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil právne závery a vysvetlené právne úvahy, ktorými sa pri rozhodovaní riadil.

18. K dovolacím námietkam žalobcu dovolací súd uvádza, že nižšie súdy v odôvodnení svojich rozhodnutí postačujúcim spôsobom zdôvodnili nepriznanie náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva k pozemku zákonným vecným bremenom podľa zákona č. 66/2009 Z. z. žalobcovi, a to aj poukázaním na rozhodovaciu prax najvyššieho súdu o jednorazovom charaktere náhrady a o premlčaní tejto náhrady. Odvolací súd vo svojom rozsudku, o. i. v bodoch 18. až 33. odôvodnenia sa vyporiadal aj s námietkami žalobcu, že rozhodovacia prax súdov pri riešení otázky, či náhrada za nútené obmedzenie vlastníckeho práva podľa zákona č. 66/2009 Z. z. je jednorazová alebo ide o opakujúcu sa náhradu, nie je ustálená. K námietke žalobcu, že pri posudzovaní charakteru náhrady je treba prihliadať na to, že zákon č. 66/2009 Z. z. obmedzuje trvanie zásahu do vlastníckeho práva podľa jeho ustanovení na stanovenú dobu, odvolací súd odkázal na závery uvádzané v odôvodnení rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/175/2019, že táto skutočnosť má (spolu s inými kritériami) význam pri určovaní výšky primeranej náhrady, ale je irelevantná pri zisťovaní charakteru náhrady (či ide o jednorazovú náhradu alebo o opakujúcu sa dávku). Odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vyjadril ku všetkým podstatným skutočnostiam, vrátane tých, na ktoré žalobca poukazoval aj v dovolaní a jeho úvahy sú dostatočne vysvetlené nielen poukazom na rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale i na právne závery, ktoré prijal.

19. Odôvodnenie napádaného rozsudku tak podľa dovolacieho súdu má všetky náležitosti v zmysle ustanovenia § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že žalobca sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožnil a že odvolací súd neodôvodnil napádané rozhodnutie podľa jeho predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií nesúhlasí, nemôže byť dôvodom prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP preto, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

20. Pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06). Dovolací súd v tomto kontexte ďalej uvádza, že prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nezakladá skutočnosť, že rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočíva na nesprávnych právnych záveroch, nakoľko nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP (R 24/2017). Najvyšší súd i za platnosti predchádzajúcej úpravy civilného sporového konaniaospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením veci súdom (R 54/2012 a 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010 a 8ECdo/70/2014). Skutočnosť, že dovolateľ má odlišný právny názor než odvolací súd, bez ďalšieho nezakladá a nedokazuje ním tvrdenú vadu zmätočnosti.

21. Keďže konanie pred odvolacím súdom nebolo postihnuté dovolateľom namietanou vadou vyplývajúcou z § 420 písm. f) CSP, dovolací súd posúdil prípustnosť dovolania podľa ďalšieho uplatneného dovolacieho dôvodu, a to nesprávneho právneho posúdenia veci.

22. Dovolateľ prípustnosť dovolania vyvodzoval aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP. V dovolaní

uviedol, že odvolací súd nesprávne právne vyriešil otázku, či je náhrada za obmedzenie vlastníckeho práva podľa zákona č. 66/2009 Z. z. jednorazová alebo opakovaná, a že táto otázka nebola ešte dovolacím súdom ustálene vyriešená.

23. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

24. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

25. Podľa § 422 ods. 1 písm. a) CSP dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada. Podľa § 422 ods. 2 CSP na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

26. V danej veci meritórnemu preskúmaniu právneho posúdenia veci odvolacím súdom dovolaciemu súdu bránilo ustanovenie § 422 ods. 1 písm. a) CSP. V prejednáwanej veci je predmetom dovolacieho konania peňažné plnenie 5 793,28 eura a desaťnásobok minimálnej mzdy ku dňu podania žaloby na súde prvej inštancie (v roku 2020) bol 5 800 eur (10 x 580 eur), vypočítaný podľa § 1 písm. a) nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 324/2019 Z. z., ktorým sa ustanovuje suma minimálnej mzdy na rok 2020. Keďže predmet dovolacieho konania neprevyšuje zákonom stanovenú hranicu majetkového cenzu obmedzujúceho prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP pri peňažnom plnení (ratione valoris), je prípustnosť dovolania žalobcu v zmysle ustanovenia § 422 CSP vylúčená.

27. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobcu, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné, odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c) CSP.

28. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

29. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.